

Arrest

nr. 171 593 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te D.K. op [...]1984.

Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekster ongegrond en nam hij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juni 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 september 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag onontvankelijk en gaf hij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

Op 25 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2013 bracht de arts-adviseur het medisch advies uit, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.02.2013. De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.12.2012 beschreven aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De aangehaalde aandoening betreft ernstige depressie met bijhorende angst- en slaapstoornissen aanwezig sinds 2010 bij deze dame van 29 jaar. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er tot op heden sinds de gestelde diagnose in 2010 nog geen noodzaak is geweest tot hospitalisatie/medische interventies wegens ernstige/levensbedreigende episodes van de vermelde aandoening. De behandeling is louter symptomatisch en heeft dus geen invloed op de evolutie van de klachten: medicamenteuze behandeling met slaapmedicatie (waarvan een product op basis van planten, weliswaar opgenomen in het compendium geneesmiddelen, maar met de vermelding dat er onvoldoende gegevens over de doeltreffendheid bestaan). Hoewel melding wordt gemaakt van een ernstige depressie worden er geen antidepressiva ingenomen. Uit bovenvermelde gegevens kom ik tot de conclusie dat terugkeer naar om het even welk land, ongeacht de beschikbaarheid van behandeling voor deze aandoening van psychische aard op medisch vlak geen enkele negatieve invloed op de huidige gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien artikel 9ter §1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van genoemd Artikel.”

Op 11 maart 2013 verklaarde de gemachtigde verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*C., L. (RR [...])
geboren op [...]1984 te D. K.
nationaliteit: Marokko
adres:[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 07.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene legt bij haar aanvraag een bijlage voor aangaande haar medische toestand. Er kan met deze bijlage echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlage, noch voldoet deze bijlage aan het model vereist door artikel 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 11 maart 2013 gaf de gemachtigde tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van M. V., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C., L. geboren te D. K. op [...]1984, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

In toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

x 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.09.2012, haar betekend op 05.10.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.09.2012, haar betekend op 05.10.2012”

Op 12 september 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 12 september 2013 onontvankelijk.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat er tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod geen enkel middel wordt ontwikkeld in het verzoekschrift. Ook ter zitting gedraagt de raadvrouw van verzoekster zich naar de wijsheid wat betreft de opmerking van de waarnemend voorzitter dat er geen middel is ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De raadvrouw merkt wel op dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM net zo goed tegen het inreisverbod is aangevoerd gezien de medische problematiek. *Infra* zal echter worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt geduïd op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, zodat dat middel, mocht het al tegen het inreisverbod zijn opgeworpen, hetgeen niet blijkt, hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze is opgeworpen. De waarnemend voorzitter werpt eveneens nog op dat het inreisverbod hoe dan ook thans verstreken is. Aangaande het belang van het beroep tegen het afgelopen inreisverbod stelt de raadvrouw van verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid. Hoe dan ook werd geen middel ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 11 maart 2013, dermate dat het beroep gericht tegen deze beslissingen onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter§I van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brus sel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Het is duidelijk dat verzoekster aan al deze voorwaarden voldoet.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekster kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tôt het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekster stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is haar land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekster volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de

fysieke integriteit. Verzoekster stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld. De vraag die verzoekster zich stelt is 'waarom' haar ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor haar leven. Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verheldert brengt geen verheldering. De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'. Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekster stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekster heeft een medisch attest voorgelegd en heeft haar aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan. Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekster zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekster. Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekster. Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Gezien verzoekster de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en haar aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht. Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste. Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer... Verzoekster heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekster niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. Stel dat verzoekster dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekster.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoekster dient te volgen, zijnde medicatie en psychiatrische opvolging, problematisch wordt in Marokko gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit. Niettemin stelt artikel 9 § 1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoekster niet aan de nodige medicijnen en behandeling kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekster uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1. Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekster toegang heeft tot de nodige behandelingen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang heeft in haar thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde. De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekster een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekster tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, alwaar er beperkte toegang is tot medicijnen, haar aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing. Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan. Deze beslissing heeft voor verzoekster wel heel verstrekkende gevolgen gezien haar verblijf ervan afhangt. Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt hetzelfde voor beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet, met verwijzing naar het medisch advies dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, dat de arts-adviseur in dat advies heeft uiteengezet dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van dat artikel, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Meer bepaald wordt voor verzoekster door de arts-attaché vastgesteld dat de aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Zij stelt dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er op heden sinds de gestelde diagnose in 2010 nog geen noodzaak is geweest tot hospitalisatie/medische interventies wegens ernstige/levensbedreigende episodes van de vermelde aandoening. Tegelijk stelt zij dat de behandeling louter symptomatisch is en dus geen invloed heeft op de evolutie van de klachten. Ze erkent dat er een medicamenteuze behandeling is met slaapmedicatie waarvan een product op basis van planten waarover onvoldoende gegevens over de doeltreffendheid bestaan. Ze stelt dat hoewel er melding wordt gemaakt van een ernstige depressie er geen antidepressiva worden ingenomen. Uit deze gegevens komt zij tot de conclusie dat terugkeer naar om het even welk land, ongeacht de beschikbaarheid van behandeling voor deze aandoening van psychische aard op medisch vlak geen enkele negatieve invloed heeft op de huidige gezondheidstoestand van de betrokkene.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014). De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

De Raad is *in casu* dan ook van mening dat verzoekster op een verkeerde wijze de twee hypothesen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet opsplijt, nu zij de zin afbreekt voor “wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Het woord “of” doelt juist op de verschillende hypothesen en dus leest de Raad zoals *supra* blijkt artikel 9ter, § 1 als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling [...] die

1) op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit

of 2) een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft,

kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op doelt dat de arts-adviseur in haar advies enkel zou uiteenzetten dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening en dus na een partieel onderzoek al tot de conclusie zou komen dat er niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, kan de Raad niet volgen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de arts-adviseur stelt dat de huidige behandeling geen invloed heeft op de evolutie van de klachten, dat verzoekster geen antidepressiva inneemt hoewel er melding wordt gemaakt van een ernstige depressie en dat een terugkeer naar om het even welk land geen enkele negatieve invloed heeft op de huidige gezondheidstoestand van verzoekster. Hieruit blijkt duidelijk dat de arts-adviseur haar motieven niet heeft beperkt tot het louter vaststellen dat er thans geen direct levensbedreigende aandoening aan de orde is maar van oordeel is dat ongeacht de beschikbaarheid van de behandeling, nu deze geen invloed heeft op de evolutie van de klachten, een terugkeer naar om het even welk land geen invloed heeft op de huidige gezondheidstoestand van verzoekster. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat zij van oordeel is dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst nu zij meent dat de huidige behandeling toch geen enkele invloed heeft op de evolutie van de klachten en een terugkeer geen enkele negatieve invloed heeft op de gezondheidstoestand. Verzoekster gaat in het geheel niet in op deze motieven van het advies van de arts-adviseur.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat in de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd waarom de gemachtigde de verblijfsaanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen. Zij meent dat in haar verblijfsaanvraag duidelijk de ernst van haar medische aandoening werd vermeld, maar dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom deze medische aandoening geen reëel risico zou inhouden voor haar leven, ook uit het advies van de arts-adviseur zou dat niet blijken. Ze stelt dat het voor de ernst van de aandoening kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is. Verzoekster vervolgt dat verweerder moet nagaan of de vreemdeling in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Zoniet, dan is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De arts-adviseur zou niet onderzocht hebben of haar aandoening levensbedreigend is of een onmenselijke behandeling zou vormen indien haar behandeling niet kan worden verdergezet. Verzoekster vervolgt dat er met geen woord zou gerept zijn over de mogelijke behandeling, terwijl zij in haar aanvraag nochtans uitgebreid heeft gemotiveerd dat de medicatie en psychiatrische opvolging in Marokko niet te krijgen zijn. Nochtans dient volgens verzoekster ook in de ontvankelijkheidsfase de toegang tot de medicatie nagegaan te worden. Verzoekster meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet motiveren of het feit dat zij thans geen levensbedreigende aandoening heeft verband houdt met het feit dat zij hier toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. De toegankelijkheid tot de nodige medicijnen werd niet onderzocht waardoor de motivering niet evenredig is met het belang ervan. Verzoekster acht niet alleen de formele, maar ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering en de beweerd schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Volgens wat blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekster aangevoerd te lijden aan een depressie en heeft zij ter staving daarvan een standaard medisch getuigschrift van 20 december 2012 toegevoegd. Ze heeft eveneens informatie gevoegd aangaande de gezondheidszorg in Marokko.

Uit het onder de feiten geciteerd medisch advies blijkt voldoende duidelijk waarom de arts-adviseur op grond van het standaard medisch getuigschrift meent dat verzoekster haar aandoening geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit. De arts-adviseur stelt immers: “*De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.12.2012 beschreven aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De aangehaalde aandoening betreft ernstige depressie met bijhorende angst- en slaapstoornissen aanwezig sinds 2010 bij deze dame van 29 jaar. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er tot op heden sinds de gestelde diagnose in 2010 nog geen noodzaak is geweest tot hospitalisatie/ medische interventies wegens ernstige/levensbedreigende episodes van de vermelde aandoening. [...] Hoewel melding wordt gemaakt van een ernstige depressie worden er geen antidepressiva ingenomen*”. De Raad volgt verzoekster dan ook niet waar zij herhaaldelijk stelt dat de gesloten omslag geen verheldering zou brengen “*waarom*” de ziekte door deze arts-adviseur niet als een reëel risico voor haar leven wordt beschouwd. Die motieven zijn wel degelijk veruitwendigd en verzoekster kan wel degelijk begrijpen op grond van welke overwegingen de arts-adviseur tot dit standpunt is gekomen.

Ook blijkt uit het advies van de arts-adviseur wel degelijk dat zij heeft nagegaan hoe de aandoening van verzoekster zou evolueren indien haar huidige medische behandeling zou worden stopgezet. De arts-adviseur zegt immers: *“De behandeling is louter symptomatisch en heeft dus geen invloed op de evolutie van de klachten: medicamenteuze behandeling met slaapmedicatie (waarvan een product op basis van planten, weliswaar opgenomen in het compendium geneesmiddelen, maar met de vermelding dat er onvoldoende gegevens over de doeltreffendheid bestaan). Hoewel melding wordt gemaakt van een ernstige depressie worden er geen antidepressiva ingenomen. Uit bovenvermelde gegevens kom ik tot de conclusie dat terugkeer naar om het even welk land, ongeacht de beschikbaarheid van behandeling voor deze aandoening van psychische aard op medisch vlak geen enkele negatieve invloed op de huidige gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert.”*

Juist omdat de arts-adviseur duidelijk van mening is dat de huidige behandeling geen invloed heeft op de klachten en zij de beschikbaarheid van die behandeling bijgevolg niet relevant acht voor de invloed op de huidige gezondheidstoestand, is zij niet overgegaan tot een onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in Marokko.

De zoals *supra* reeds aangehaalde verkeerde opsplitsing die verzoekster maakt van de verschillende hypothesen zoals verwoord in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij ervan uit lijkt te gaan dat altijd en op absolute wijze moet worden nagegaan of de in België verkregen behandeling ook beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, kan immers niet gevolgd worden. Het is enkel wanneer het niet beschikbaar of toegankelijk zijn van de adequate behandeling ook kan aanleiding geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dat de tweede hypothese van artikel 9ter, §,1 van de Vreemdelingenwet vervuld kan zijn. De kernvraag van de tweede hypothese is dus niet, of de in België genoten behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko, maar wel of verzoekster een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in Marokko als de adequate behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk is. De arts-adviseur antwoordt op deze vraag in haar advies duidelijk ontkennend nu zij van oordeel is dat de behandeling geen invloed heeft op de klachten en terugkeer naar om het even welk land, ongeacht de beschikbaarheid van behandeling voor deze aandoening van psychische aard op medisch vlak geen enkele negatieve invloed op de huidige gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert. De arts-adviseur is onmiskenbaar van oordeel dat de thans genoten behandeling niet nodig is om een levensbedreigende of een onmenselijke of vernederende behandeling te vermijden nu zij uitdrukkelijk meent dat de afwezigheid van de beschikbaarheid ervan geen enkele negatieve invloed heeft op de gezondheidstoestand. Verzoekster laat in het gehele verzoekschrift deze overwegingen van de arts-adviseur onbesproken.

Waar verzoekster zelf stelt dat het voor de ernst van de aandoening kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, blijkt uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet dat gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, nu daarin enkel wordt gesproken van opvolging door een huisarts en een psycholoog. In tegenstelling met wat verzoekster aanhaalt, blijkt uit dit getuigschrift niet dat psychiatrische opvolging nodig is.

Verzoekster maakt verder ook meer algemeen met haar kritiek niet aannemelijk met welke elementen in het standaard medisch getuigschrift de arts-adviseur rekening had dienen te houden, of omtrent welke elementen zij nog had dienen te motiveren. Nu verzoekster niet betwist dat zij thans geen antidepressiva neemt, komt de beoordeling van de arts-adviseur de Raad dan ook niet onredelijk of onevenredig met het belang ervan over. Evenmin is een onzorgvuldigheid aangetoond, noch blijkt op grond van de argumenten van verzoekster dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing volledig steunt, niet afdoende werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, gelezen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Waar verzoekster nog de schending van artikel 3 van het EVRM en van de rechten van verdediging aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling enerzijds en dit rechtsbeginsel anderzijds door de bestreden beslissing zou worden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES